

Gece Yarısı Kedileri 2

Zümrüt Yıldızının Koruyucuları

Gece Yarısı Kedileri - 2 / Zümrüt Yıldızının Koruyucuları

Orijinal Adı: Mitternachtskatzen-Die Hüter des Smaragdsters

Barbara Laban

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Çizer: Jérôme Pélissier

Çevirmen ve Editör: Muhammed Enes Bayrak

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Sayfa Tasarımı: Burhan Maden

Kapak Uygulama: Altamira Ajans

Genç Hayat: 276

1. Baskı: İstanbul / Ocak 2026

ISBN: 978-625-447-259-6

Introtema Copyright and Translation Agency aracılığıyla

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

2022, "Mitternachtskatzen-Die Hüter des Smaragdsters"

Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 75092

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayat yayinlari.com | e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

Barbara Laban
Gece Yarısı
Kedileri 2

Zümrüt Yıldızının Koruyucuları

GENÇ HAYAT

1

Nova gözlerini açtığında, Ruby'nin patisi yüzüne yaslanmıştı. Yastığının üzerine kurulmuş hâlde mışıl mışıl uyuyan minik kediyi rahatsız etmemek için olabildiğince sessizce kalktı.

Perdeyi şişiren serin bir hava esintisi odaya dolmuştu. Nova ürperdi. Gece boyunca kadife ayaklı başka bir ziyaretçiyi beklediği için açık bıraktığı gıcırdayan pencereyi usulca kapattı.

Yatağın ayak ucuna, sivri kulaklı simsiyah bir kedi kıvrılmıştı. İnanılmaz yüksek sesiyle çıkardığı mırıltı odayı dolduruyordu. Edison ağır ağır göz kapaklarını araladı ve bir anlığına o muhteşem turkuaz gözleri göründü. Gözlerini tekrar kapatırken homurdandı: “Tatilden sonraki ilk okul günü... Ama bu herkesi uyandırman gerektiği anlamına mı geliyor?”

Nova fısıldadı: “Ruby hâlâ uyuyor. Onu ve Rick’i sonra sınıfa getirir misin? Ruby gece boyunca bir kâğıt parçasının peşinden koşturdu, şimdi dinlenmesi lazım.”

“Ben bakıcı değilim!” diye keyifsizce homurdandı Edison.

Ama Nova onun minik yavrularla ilgilenmeyi sevdiğini çok iyi biliyordu. Ruby ve erkek kardeşi Rick ona

bayılıyorlardı. Saatlerce Edison'un sırtında zıplayıp oynayabiliyorlardı ve Edison da sırf eğlencesine onları bir köşeden diğerine kovalamayı seviyordu. Bunu yaparken de hep onlardan çok daha yavaş ve güçsüzmüş gibi davranıyor, bu da ikisinin kahaahaya benzeyen minik kedi kıkırtılarına yol açıyordu.

Birkaç dakika sonra Nova karşıdaki odanın kapısını tıklattı. Bu odanın arkasında arkadaşı Henry muhtemelen hâlâ uyuyordu. Nihayet kapıyı açtığında ve uykulu başını dışarı uzattığında Nova gülmeye başladı. Anlaşılan bu gece kötü uyuyan tek kişi kendisi değildi.

Henry kısık bir sesle, "Ne var?" diye sordu ve çoğu zaman olduğu gibi gözlüğü takılı olmadığından gözlerini kıstı.

"Horatio'nun kapı tıkladmasını duymadığımı biliyordum." dedi Nova. "Çabuk ol! Tam da bugün geç kalmak istemezsin!"

Henry dağınık sarı saçlarının arasından elini geçirdi. "Ah be, haklısın. Rick beni tam anlamıyla peşinden koşturdu! Önce komodimdeki su bardağını devirdi; yastığım hâlâ sıırıslıklam. Sonra ayak parmaklarımla yakalamaca oynamaya başladı ve beni üç kere uyandırdı. Baş parmağım çizik içinde kaldı."

"Ruby de çok farklı değildi." diye hak verdi Nova anlayışla. "En azından bu gece ayaklarıma dokunmadı da bir kâğıt parçasıyla oynadı."

Nova şu sıralar Henry'yi her gün uyandırmak zorundaydı. Küçük yavru kediler onlara taşındığından beri, ne zaman fırsat bulsalar uykularını kaçırıyorlardı. Ruby genellikle gece bir noktada yorulup dinlenmeye

geçiyordu ama Rick'in enerjisi bitmek bilmiyordu; sabahın ilk saatlerine kadar yorulmadan koşturabiliyordu. Yine de ne Nova ne de Henry bundan şikayetçiydiler. Sonuçta onlar Felidix yani kedi koruyucularıydı ve bu yüzden kedilerin iyiliği, yeterince uyumaktan bile daha önemliydi. Nova ve Henry'nin eğitim gördüğü Felidix Okulu'nun müdürü Horatio da aynı şekilde düşünüyordu. Okulun yer aldığı ve Londra Kulesi'nin içinde bulunan kulede her şey kediler etrafında dönüyordu.

Henry üstünü giyindikten sonra Nova'yla birlikte eski ahşap merdivenlerden aşağı indi. Merdivenler ayaklarının altında tuhaf tuhaf gıcırdayordu. Uzun ve sıcak bir yazın ardından gelen serin hava belli ki ona iyi gelmemişti.

Merdiven boyunca, yaz tatilinden önceye kıyasla duvarlarda daha fazla resim asılıydı. Artık bu resimlerde kraliyet kedileri de yer alıyordu. Nova, Horatio'nun bu tabloları ancak kendisi ve Henry Felidix olduklarını ve kedilerle konuşabildiklerini keşfettikten sonra yeniden asabildiğini biliyordu. Aksi hâlde, taç takmış ve izleyenlere gururlu bir ifadeyle bakan kedilerin portreleri karşısında fazlasıyla şaşkınlıkları kaçınılmaz olurdu.

Alt kata indiklerinde öğretmenleri kahvaltısını yapmaya çoktan başlamıştı. Burasına mutfak diyorlardı ama ocak ve buzdolabı odanın sadece küçük bir bölümünü kaplıyordu. Geri kalan kısmında koltuklar, berjerler, kitaplıklar ve kedi tırmalama ağaçları vardı. Bu alanlarda sayısız *misafir* cirit atıyordu, Horatio'nun, kuleyi kendisi ve öğrencileriyle paylaşan kedilere verdiği isim buydu. Bazıları sadece kısa süreliğine gelirdi, bazılarıysa kendilerini bildiklerinden beri burada yaşıyordu.

Kedi patisi şeklinde oyulmuş ayakları olan ahşap masalardan birinde, arkadaşları Ed, Said ve Ria reçel-
li ekmeklerin başında oturuyordu. Dün akşam tatilden
dönmüş olmalıydılar.

Siyah buklelerini rengârenk kurdelelerle iki örgü hâ-
linde toplamış ve bugün gözlük takmış olan Ria, Nova
ve Henry’yi görünce ince bir çığlık attı. İkisini de şaşır-
tarak yerinden fırladı, Henry’ye doğru koştu ve boynu-
na atladı. Henry kaskatı kesilmişti ve sadece bekledi.
Sonunda Ria onu bıraktı ve Nova’ya da sıkıca sarıldı.

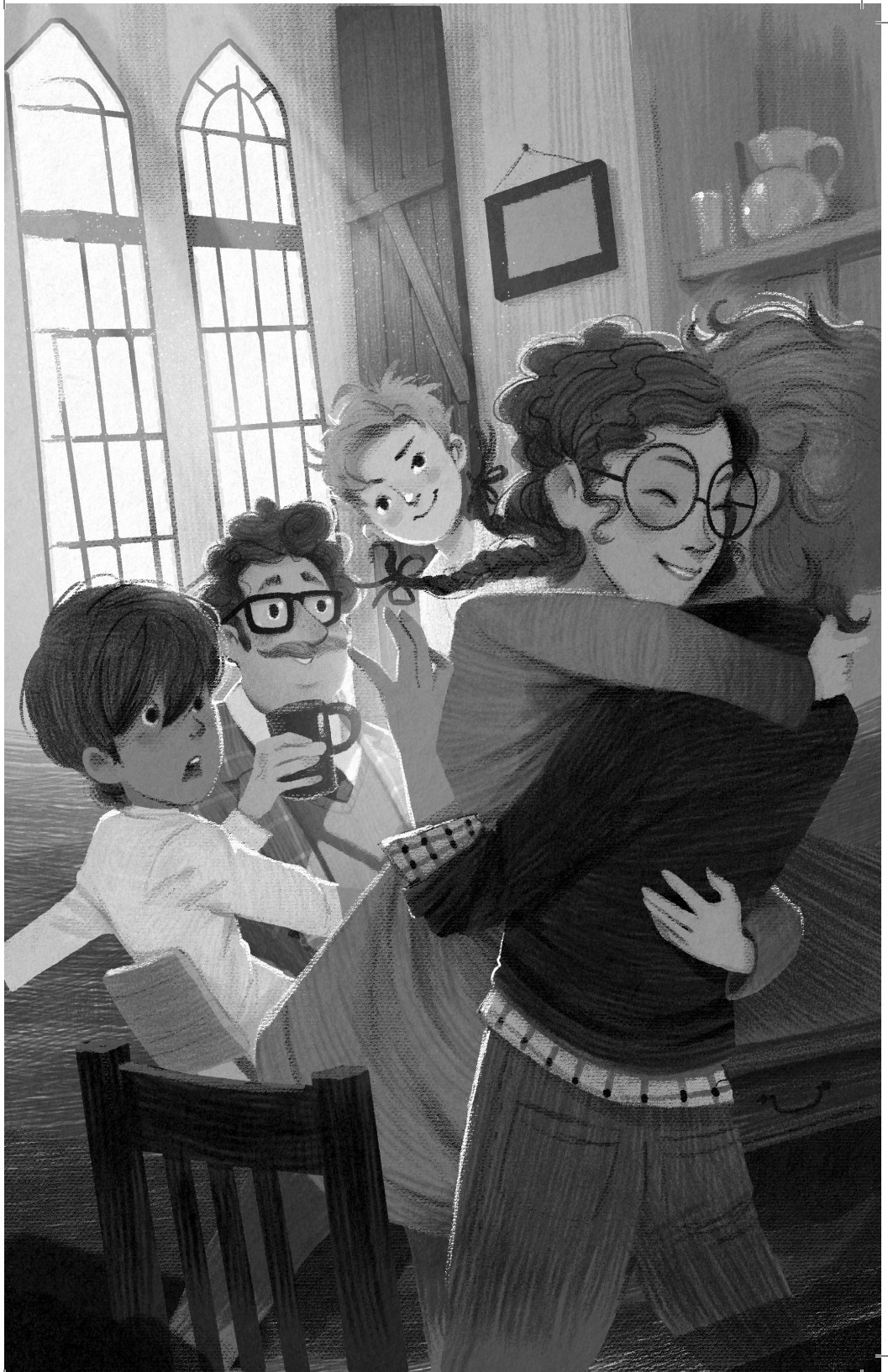
“Tatiliniz nasıl geçti?” diye seslendi Ria. “Peki ya Ruby
ve Rick? Eminim çok büyümüşlerdir. Aşağıdalar mı?”

Nova başını salladı. “Hayır. Bütün gece ortalığı bir-
birine kattıktan sonra şimdi uyuyor olmaları gerekiyor.
Cornwall nasıldı?”

Ria omuz silkti. “Tam bir sıkıcılıktı! Dedem ar-
tık sadece bahçesiyle ve kriket sezonuyla ilgileniyor.
Televizyon gün boyu son ses açık. İki tane Ragdoll ke-
disi var, onlar da dedem kadar zor duyuyorlar ve tüyle-
rinin taranmasından hiç hoşlanmıyorlar. O ikisini gör-
melisiniz! Neresi önü neresi arkası, anlamak imkânsız.
Üstelik ikisi de sürekli huysuz.”

Nova gülümsemesini bastırdı. Ria tam bir Felidix’ti
ve kedilerin tüy bakımı onun en sevdiği uğraşlardan
biriydi.

Nova, ağızları doluyken kendisini selamlayan Ed ve
Said’in yanına oturdu. Tatilin onlar için nasıl geçtiğini
sormaya fırsat bulamadan Horatio konuşmaya başla-
dı. Büyük fincanını onların yanındaki masaya koyarken
içindeki çay taşı ve masada bir gölcük oluşturdu.

“Ne güzel, herkes gelmiş! Hemen başlayabiliriz!” dedi. “Britanya’daki kedi uluslarının tarihi hakkında nadir bir kitap ele geçirdim ve sizlere İrlanda, Galler ve İskoçya’daki kraliyet kedi ailelerini anlatmak için sabırsızlanıyorum. Son derece ilginç ve her Felidix için inanılmaz derecede önemli!”

Öğrenciler başlarını salladılar ama Horatio’ya elindeki ekmekten reçel damladığını söylemediler. Sivri kulaklı, gözlerinin çevresi siyah çizgilerle belirginleşmiş kahverengi benekli bir kedi, yerden homurdanarak okul müdürüne seslendi: “Dikkat et biraz, yoksa yine sırtımı temizlemek zorunda kalacağım. Portakal reçelinden nefret ederim!”

Horatio mırıldanarak özür diledi ve konuşmaya devam etmek istedi ama tam o sırada üst kattaki sınıfın önündeki büyük saat, yüksek bir miyavlamayla saatin dokuz olduğunu haber verdi.

Horatio, “Çabuk olun!” diye seslendi ve ellerine bulanmış reçeli silerken ekledi: “Zaten geç kaldık. Yeni sınıf arkadaşınız üzerinde kötü bir ilk izlenim bırakmak istemeyiz.”

“Ne?” diye bağırdı Ed. “Yeni biri mi gelmiş?”

“Adı ne?” diye sordu Ria heyecanla.

Nova ve Henry şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Tatillerinin tamamını okulda geçiren tek öğrenciler onlardı. Ve bu süre zarfında Horatio, okula yeni bir Felidix kabul ettiğine dair tek kelime etmemişti.

Öğretmenleri ise soruları yanıtlamadı. Sadece reçelli ekmeğinin kalanını ağzına tıktı ve üst kata doğru yürümeye başladı.

2

Yeni öğrencinin adı Gustav'dı. Açık kahverengi saçları, yeşil gözleri ve düşünceli bir ifadesi vardı. Nova sınıfa girdiğinde, Gustav'ın Henry'nin yerine; yani tam olarak kendi yanına oturduğunu fark etti. Bu kesinlikle bir yanlışlıktı!

Henry bir an duraksadı ama daha ağzını açmadan Horatio onu Ria'nın yanındaki boş sıraya yönlendirmişti bile. Ria'nın yüzü sevinçten parlıyordu. Kuledeki konumu nedeniyle dış duvarı kavisli olan sınıfta yalnızca dört masa vardı: ikişer öğrencinin paylaştığı üç büyük masa ve Horatio'nun küçük öğretmen masası. Bu oturma düzeni meselesinin sonra halledilebileceğine karar verdi Nova. Sonuçta bu okul yılında da Henry ile yan yana oturacakları ve aynı sırayı paylaşacakları açık ortadaydı. Ne de olsa en iyi arkadaşları ve Horatio normalde kimin nerede oturduğuna hiç aldırmazdı.

Nova Gustav'a döndü, alnına düşen dağınık kahverengi saç tutamlarını kararlılıkla geriye itti ve kendini tanıttı. "Merhaba, ben Nova." dedi dostça. "Aslında ben de burada hâlâ yeni sayılıyım. Henry ile birlikte yaz tatilinden birkaç hafta önce geldik. Ama sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyor."

Gustav gözünü kırpmadan ona baktı ama tek kelime etmedi.

“Endişelenme. Buradaki herkes gerçekten çok iyi!” dedi Nova. “Hatta bazı öğretmenler...” diye başladı, sonra sustu. Az kalsın tatilden önce onlara ders veren kedilerden bahsedecekti. Oysa Gustav’ın Felidix olarak yeteneğini fark edip etmediği bile belli değildi.

Horatio okula kimin gerçekten uygun olduğuna karar verme işini kedilere bırakırdı. Genelde okula kabul ettiği çocukların kedi dilini anlama yeteneği olurdu. Ama eğer kediler onlarla konuşmak istemezse, bu çocuklar sahip oldukları yeteneğe rağmen okulda kalamazlardı.

Horatio boğazını temizledi. Nova öne doğru baktığında, Gustav’ın sandalyesini ondan hafifçe uzaklaştırdığını fark etti. Nova içten içe, Horatio’nun hemen eski oturma düzenine dönmesini diledi. Ama onun yerine okul müdürü, “Ne güzel, birbirinizle tanışmışsınız bile.” dedi ve Nova ile Gustav’a tüm yüzünü kaplayan geniş bir gülümsemeyle baktı. “Diğerlerine kısaca Gustav’ı tanıtayım. Kendisi İrlanda’dan geliyor. Muhtemelen hepimiz, Gustav okulumuzun ve öğrencilerimizin sahip olduğu özelliğin farkında mı, diye merak ediyorsunuzdur. Cevap evet.”

Nova derin bir nefes aldı. Yalan söyleme konusunda pek iyi sayılmazdı. Demek Gustav her şeyi biliyordu. En azından bu mesele kapanmıştı.

“İrlanda’da...” diye devam etti Horatio, “Felidix okulu yok. Bu yüzden Gustav yeteneğini İrlanda kraliyet sarayındaki kediler sayesinde keşfetmiş.”

“İrlanda’nın kraliyet kedilerini tanıyor musun? Harika bir şey bu!” diye patladı Henry.

Gustav'ın yüzü hiç değişmedi ama Horatio, Henry'ye dostça başını salladı.

“Ve Gustav'ın ailesi, birkaç haftalığına okulumuzda misafir öğrenci olarak kalmasına izin verdi. Sonrasında Dublin'e geri dönecek.” Horatio, Nova'nın Gustav'la paylaştığı sıraya doğru birkaç adım yaklaştı. Bu sırada farkında olmadan Nova'nın kalem kutusuna çarptı, kutu yere düştü.

“Senin eklemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu ve devasa elini, elinin altında tamamen altında kaybolan Gustav'ın küçük siyah not defterinin üzerine koydu.

Gustav sadece kayıtsızca omuz silkti. Nova ise asıl sorunun, Gustav'ın acaba kediler dâhil herhangi biriyle konuşup konuşmadığı olduğunu düşündü.

Nova eşyalarını topladı. Cetveli tam Gustav'ın ayağının dibine düşmüştü ama Gustav, Nova onu almak için eğildiğinde bile aşağı bakmadı.

Nova göz ucuyla sınıf kapısının o anda güçlü bir itmeyele açıldığını fark etti. Kapı hiçbir zaman tamamen kapatılmaz, her zaman aralık bırakılırdı. İçeri, Edison'un burnuyla hafifçe dürterek yönlendirdiği Ruby ve Rick girdi. Eğer kediler terleyebilseydi, Edison'un alnında kesinlikle ter damlaları olurdu. Minik kedicikler Nova'nın başını masanın altında görünce heyecanla miyavlararken, Edison, “Karıncı gütmek gibi bir şey!” diye sinirle homurdandı.

Bu ince tiz seslerin arasına artık birkaç kelime de karışmaya başlamıştı. Aç, ya da yavruların söylediği hâliyle ac, anlaşılabilir bir tanesiydi. Ama Rick ve Ruby başka kelimeleri de deniyorlardı, belli ki sadece komik buldukları için: mesela zımbırtı, saçmalık ve Edison'un sinirini bozan *havhav* gibi.

Tabii artık isimleri de söylemeye çalışıyorlardı. Nova “Noaaa”, Henry “Hanie” olmuştu, Edison’a “Dison”, Horatio’ya ise “Otio” diyorlardı.

Ruby sınıfa göz gezdirdi, Horatio’nun yanına doğru koştu ve endişeli bir miyavlamayla sordu: “Eco?”

Öğretmen, sesindeki kaygılı tonu fark etmedi. “Hector henüz okul temposuna alışamadı ve hâlâ uyuyor. Yani bugün kedi müziği dersi olmayacak gibi.” diye cevapladı ve kaşlarını çattı.

Ruby bu sözleri duyunca sevinçten havaya zıpladı. Gerçi Nova, Horatio’nun sırdaşı olan bu sert kediye karşı her zaman biraz çekingendi. Hector’un zaman zaman iğneleyici yorumlar yaparak kendini kulenin hâkimi gibi göstermesinden hiç hoşlanmıyordu. Ama Ruby ve Rick söz konusu olduğunda, onları dizginleyebilen tek kişi yine Hector’du. Ondan gelen tek bir bakış yeterli olurdu; iki minik kedi hemen uslu uslu yere yatıp patilerinin üzerine başlarını koyar, sessizleşirlerdi.

Henry ona dönüp gizlice baş parmağını havaya kaldırdı. Hector’un verdiği kedi müziği dersi tüm öğrencilerin korkulu rüyasıydı. Nova birisinin tüm gün boyunca tahtaya gıcırdayarak yazı yazmasını dinlemeyi, Hector’un sözde kedi operalarına bir saat katlanmaya tercih ederdi.

Nova, Horatio’nun kulesindeki okulda hoşlanmadığı tek şeyin gerçekten de kedi müziği dersi olduğunu düşünürken, okul müdürü tahtaya ders programını yazıyordu. Elbette sabahın ilk dersi Horatio’nun en sevdiği konuyla başlıyordu: Kraliyet kedilerinin tarihi.

3

“Kim bana Őu anki İngiltere Kedi KraliŐesi'nin adını söyleyebilir?” diye sordu Horatio ve yazı masasının yarı açık çekmecesinden Rick'i ense tarafından tutarak ı-kardı. ekmecede Hector'un ton balıklı kurabiyelerinden birkaç tane vardı.

Nova'nın eli hızla havaya kalktı ama Henry çoktan cevaplamıŐtı: “Piccadilly'nin Yirmi Birinci KraliŐesi Quinn!”

Ria, Horatio'nun ona verdiği kalın kitabı karıŐtırdı, kitabı havaya kaldırdı ve siyah çerçeveli gözleri olan asil bir beyaz kedinin resmini iŐaret etti. “İŐte böyle görünüyor!” diye bağırdı. “Resimde çok net değil ama söylendiğine göre bir gözü mavi, diğeriyse kahverengiydi.”

Nova, Ria'ya ve diğerlerine KraliŐe Quinn'i aslında Őahsen tanıdığını anlatmayı çok isterdi. Hatta daha da fazlasını... Henry ile birlikte birkaç hafta önce o agöz-lü Penelope tarafından kaçırılan kedi hükümdarının tahtını, hatta belki de hayatını kurtardıklarını... Ama hiçbir Şey söyleyemezdi çünkü Quinn'e söz vermiŐlerdi. Özellikle Horatio'nun bu kurtarma görevinden haberi olmamalıydı çünkü o kraliyet kedilerinin iŐlerine karıŐmazdı ve öğrencilerinin de aynı Şekilde davranmasını isterdi.